

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2013. december 11. és 2014. január 15. napjain megtartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta és utóbbi napon kihirdette a következő

í t é l e t e t:

Az életveszélyt okozó, gondatlanságból elkövetett testi sértés vétsége miatt vádlott ellen indított büntetőügyben a Miskolci Törvényszék 2013. szeptember 9. napján kihirdetett 4.B.472/2013/40. számú ítéletét megváltoztatja a következők szerint.

vádlott bűnös testi sértés vétségében (Btk.170.§. (1) és (7) bekezdés).
Ezért őt a bíróság 6 (hat) hónap fogházbüntetésre ítéli. A büntetés végrehajtását azonban 1 (egy) év próbaidőre felfüggeszti.

A bíróság a vádlottat előzetes mentesítésben részesíti.

Kötelezi a vádlottat az elsőfokú eljárásban felmerült 244.856 (kettőszáznegyvennégyezer-nyolcszázötvenhat) Ft., valamint a másodfokú eljárás során felmerült 56.313 (ötvenhatezer-háromszáztizenhárom) forint bűnügyi költség állam részére való megfizetésre.

Indokolás

A Miskolci Törvényszék a rendelkező részben írt ítéletével vádlottat az ellene a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző de a (7) bekezdés III. fordulata szerint minősülő és büntetendő életveszélyt okozó, gondatlanságból elkövetett testi sértés vétsége miatt emelt vád alól felmentette. magánfél polgári jogi igénye érvényesítését egyéb törvényes útra utasította. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről. A büntetőeljárás során felmerült 244.856 Ft bűnügyi költségről úgy rendelkezett, hogy az állam terhén marad.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére jelentett be fellebbezést, amelynek indokolásában az ítélet megalapozatlanság okából történő hatályon kívül helyezését, és az első fokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta. A vádlott és védője a határozatot tudomásul vették.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.434/2013/1-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. A fellebbezés indokolása szerint a tényállás részbeni felderítetlensége miatt megalapozatlan. A törvényszék hiányosan idézte a 2010 márciusában - kerítés kivágás módszerével - történt jogtalan behatolás tényét rögzítő, nyomozást felfüggesztő határozat indokolását, nem rögzítette a mezőgazdasági - műszaki szakértői vélemény terhelti közlésből származó megállapítását, amely szerint „Kb. 1 éve volt egy helyen kerítésbontás, amikor behatoltak éjjel”. A főügyészség álláspontja szerint ugyanis a kerítés állagának folytonosság hiány előidézésével történt ismételt megbontása

olyan tény, amely a vádlott büntetőjogi felelősségének értékelését megalapozó tényállás releváns része.

Aggályos a mezőgazdasági - műszaki szakértői vélemény megalapozottsága. A szakvélemény pontatlan, mivel nem rögzíti a folytonosság hiány helyét, paramétereit, amelyet a tárgyaláson a helyszíni szemle mellékletét alkotó fényképfelvételeken látható oszlophoz viszonyítva eltérő helyen határozott meg. Amennyiben a terhelt valóban helyreállította a kerítés egységét, a helyszíni szemle során készített fényképfelvételeken pedig a szakértők által észlelt és hivatkozott betonba ágyazott fémhorog nem látható, aggályos az, hogy vajon a szakértők valóban a helyszíni szemle során feltárt folytonosság hiányt észlelték és vizsgálták-e. E lényeges körülmény tekintetében tehát a tényállás felderítetlen, ezáltal pedig az ítéletnek a folytonosság hiány kialakulására vont ténybeli következtetése megalapozatlan.

Az ügyész álláspontja szerint ezért a mezőgazdasági - műszaki szakértők ismételt meghallgatása nem mellőzhető.

Sem a mezőgazdasági - műszaki szakértő, sem pedig a kinológus szakértő nem vizsgálta az ép szerkezetű acélháló fonat kibontásához szükséges erőbehatást és időtartamot. A törvényszék ítéletében is hivatkozott térfigyelő kamera felvétel alapján megállapítható, hogy a támadásban részt vett ebek a kerítésen belül folyamatosan követték a sértett mozgását. A sértett nem a támadás helye szerinti irányból jött, amiből arra vonható következtetés, hogy nem volt közvetlen és konkrét oka a kutyáknak arra, hogy olyan helyen bontsanak kerítést ahol aktuálisan támadónak vélt ember nem tartózkodott. A tényállás a támadást kezdeményező ebek egyikének tulajdonítja a kerítés megbontását, amely az első fokú bíróság következtetése szerint a sértett helyszíni munkavégzésének idején ment végbe. Az ítéleti tényállás azonban a sértett helyszíni ténykedésének tartamát nem rögzíti. Ez szintén megalapozatlanságot eredményez. Szükséges a szakértők ismételt és együttes meghallgatása a tekintetben, hogy az ebek mintegy öt-hat perc alatt az acélhoroggal rögzített kerítés fonatot meg tudták-e bontani. A kinológus szakértőt nyilatkoztatni kell, hogy a terület védő kutya a territóriumát fenyegető vagy annak vélt kívülről eredő támadási szándék nélkül hajlamos-e, akár kerítésbontás módszerével is elhagyni a védett területet, azaz ez a folytonosság hiány keletkezhetett-e külső körülmény közrehatása nélkül akár korábbi időpontban is. Arra is nyilatkoztatni kell a kinológus szakértőt, hogy a sérelmére három hónappal korábban elkövetett támadásra tekintettel veszélyes ebnek lehetett-e tekinteni a támadó állatot. Lehetett-e ebből a magatartásából nem provokált, ismételt ember elleni támadásra következtetni, és ennek milyen preventív kezelése célszerű.

Álláspontja szerint a terhelti védekezés nem következetes abban, hogy volt-e folytonosság hiány a reggeli órákban, amikor körbejárta a tanyát.

Megalapozatlan álláspontja szerint az az ítéleti megállapítás, mely szerint „az általa közöltek a bizonyítási anyag kifejezetten alátámasztotta vagy meg nem cáfolta” a vádlott azon vallomása tekintetében, hogy ő kora reggel megjelent a tanyán és ellenőrizte a kerítés épségét. Elmulasztotta az első fokú bíróság erre kihallgatni azokat a közmunkásokat, akik a tanyától nem messze tevékenykedtek, és akiknek a vádlottat látniuk kellett. Álláspontja szerint elmulasztotta elvégezni a törvényszék azt a lényeges jogi értékelő tevékenységet, hogy nem akkor tett volna-e eleget a vádlott gondossági kötelemének, ha távollétében is láncon tartja a kutyákat, minthogy a téli időszakban rendszeres helyszínen tartózkodásának hiányában a tanyát övező kerítés bármely okból és

módon történő megrongálását, megrongálódását megakadályozni nem volt képes. Álláspontja szerint a vádlott e gondossági kötelemét megsértve kutyái számára lehetőséget biztosított a kerítés megrongálására. Negligens gondatlansága és a bekövetkezett sérülések előidézése közötti közvetlen kauzális kapcsolat okán büntetőjogi felelősségére még az ítéleti tényállás alapján is megalapozottan lehet következtetni. Mindezek alapján indítványozta, hogy az ítélet tábla a törvényszék ítéletét helyezze hatályon kívül és az első fokú bíróságot utasítsa új eljárásra.

Az ítélet tábla a bejelentett fellebbezést a Be. 363. § 2. bekezdésének b) pontja alapján tárgyaláson bírálta el, amelyen meghallgatta Együd István igazságügyi-műszaki szakértőt és Dr. igazságügyi-mezőgazdasági és környezetvédelmi szakértőt a kutyák kerítésen történő kijutásának pontos helyéről, a kerítés kiszakadásának körülményeiről.

Az ügyész perbeszédében kiemelte, hogy álláspontja szerint a törvényszék figyelmét elkerülte az igazságügyi mezőgazdasági-műszaki szakértői vélemény aggályos volta csak úgy, mint a kerítés bontás kutyáknak tulajdonított módját illetően a rongálás időtényezőjének és képességének vizsgálata. A vezető drótot rögzítő vasba ágyazott fémhorog anyagfáradására vont bírói következtetés olyan speciális szakkérdés, amely vagy metallurgiai vizsgálatot vagy pedig közvetlen szemrevételezést igényelt volna. Kiemelte, hogy az írásbeli szakvélemény ama megállapítása, amely szerint „közös megvizsgáltuk a kerítés állapotát, ami egyezőséget mutatott a nyomozói jegyzőkönyvben talált fotókkal” téves, nem valós. Álláspontja szerint ez a szakértői vélemény a kutyák kijutásának helyeként ismert folytonosság hiány előidézésének mechanizmusa tekintetében ítéleti tényállás megalapozására nem alkalmas, így a tényállás megalapozatlan. A törvényszék a vádlottat szavahihetőnek tartotta, azonban a szükséges szembesítések fogantatásával erről elmulasztott meggyőződni, nem folytatott le bizonyítást arra, hogy a közmunkások látták e a reggeli órákban a vádlottat a tanya közelében.

Minthogy a törvényszék az egy évvel korábban kerítésbontással történt jogtalan behatolás elkövetési módját sem rögzítette, az ítéleti tényállás olyan lényeges tényeket nem tartalmaz, amelyek a vádlott terhére rótt gondatlanság ténybeli alapjának megítélése körében meghatározóak. Igen csekély esélye van olyan esetleges jogtalan behatolásnak, amely a vádlott reggeli távozása és a sértett sérülése közötti mintegy két és fél órán belül zajlott volna le. Márpedig, ha nem ebben az időszakban történt bárki által a kerítés kibontása, akkor a folytonosság hiány már a vádlott állítólagos szemrevételezésének időpontjában is megvolt, a terhelt tehát gondossági kötelezettségét megszegte.

súlyos sérülésének ismeretében a polgári jogi értelemben vadállatnak minősülő ebek szabadon tartása, az ismételt területelhagyás és az ismételt emberre támadás kockázatával járt, amely a vádlott előtt nyilvánvalóan ismert volt.

A vádlott objektív gondossági kötelezettségébe tartozott az emberre veszélyes ebek telepről kijutásának megakadályozása által az előre látható, tapasztalati ténnyel igazolt veszélyhelyzet ismételt kialakulásának megelőzése. Ennek alapvető feltétele a kutyák láncon tartása, amelynek elmulasztása már a gondossági kötelem megsértését idézte elő. Másik feltétele a kerítés épségének folyamatos ellenőrzése, a folytonossági hiányok pótlása. A tanya területén kívüli emberre támadás egyedüli megelőzésének módja a vadállatnak minősíthető, emberre is veszélyes ebek állandó láncon tartása vagy pedig olyan minőségű anyagból készült kerítés létesítése, amely folytonosságának megbontására

célszerszámok hiányában ember vagy kutya nem képes. Közigazgatási jogi szempontból tény az, amint a törvényszék is megállapította, hogy az ebek azért nem minősültek vadállatnak, mert veszélyes ebbé nyilvánításuk elmaradt. Minthogy azonban a vádlottnak tudomása volt arról, hogy az ebek veszélyesnek minősülnek, a hatósági határozat elmaradása ellenére fokozott veszéllyel járó tevékenységet folytatott, amikor annak tudatában hagyta őrizetlenül a vadállatokat, hogy azok bármikor kijuthatnak olyan kerítés szakaszon, amely megbontásának helye és ideje által nem ellenőrizhető, kijutásuk ezáltal meg nem akadályozható. Teljes mértékben megalapozatlan az elsőfokú bíróság tényállása, mivel figyelembe nem vehető önellentmondásos és a tényekkel valójában nem találkozó műszaki szakértői vélemény alapján, arra alapozva állapította meg a kerítésbontásnak a módját. Nem hajtott végre szembesítéseket a vádlott védekezésének ellenőrzése céljából, nem illesztette be a tényállásba a korábbi kerítés folytonosság megszakadásokra vonatkozó ténybeli adatokat. Mindezek alapján indítványozta, hogy az ítélet tábla a törvényszék ítéletét helyezze hatályon kívül, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasítsa.

A védő perbeszédében hangsúlyozta, hogy az eljárás során nem merült fel olyan bizonyíték, amely cáfolta volna a vádlottnak azt a vallomását, hogy ő a vádbeli nap reggelén kiment a helyszínre és ellenőrizte a kerítés állapotát. A kutyák láncon tartása az őrző-védő feladatuk ellátását veszélyeztette volna. Abból nem lehet egyértelműen következtetést levonni a kutyák vadállati minősültségére, hogy korábban megtámadtak egy embert. A vádlott lehetővé tette a nyomozóhatóság részére a kamerafelvétel letöltését, hogy azt miért nem mentette le a nyomozóhatóság, arra nincs magyarázat. Ez a vádlott terhére nem róható, ezért az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A vádlott az utolsó szó jogán tartott felszólalásában hangoztatta, hogy a legnagyobb gondossággal mindent megtett annak megelőzésére, hogy a kutyák elhagyják a telephelyet, így az első fokú ítélet helybenhagyását kérte.

A bejelentett perorvoslat folytán az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelemben felülbírált.

Az ítélet tábla a revízió elvének szem előtt tartásával ellenőrizte, hogy az elsőfokú bíróság megtartotta-e az eljárási szabályokat és vizsgálta az ítélet megalapozottságát is. Ennek során megállapította, hogy a törvényszék a perrendi szabályokat megtartotta. Nem észlelt a Be. 373. § (1) bekezdés II. pontjában felsorolt olyan (un. abszolút) eljárási szabálysértést, amely az ítélet hatályon kívül helyezését indokolná, de e paragrafusban fel nem sorolt egyéb, az ítélet megalapozottságát, és az eljárás törvényességét befolyásoló egyéb (Be. 375. § (1) bekezdés) eljárási szabálysértés sem valósult meg.

A felülbírálat során megállapította, hogy a törvényszék törekedett megalapozott tényállás megállapítására, így a vád tárgyává tett események lényegét illetően megalapozott tényállást állapított meg, azonban részbeni megalapozatlanság (felderítetlenség, részbeni hiányosság és iratellenesség) állapítható meg a Be. 351. § (2) bekezdés a), b) és c) pontja alapján. Osztotta az ítélet tábla ugyanis a fellebbezteli főügyészesség érvelését azzal kapcsolatban, hogy a szakértői vélemény pontatlan, mivel nem rögzítette pontosan a folytonosság hiány helyét és paramétereit, amelyeket az elsőfokú tárgyaláson a helyszíni

szemle mellékletét alkotó fényképfelvételeken látható oszlophoz viszonyítva eltérő helyen határozott meg. Bár az írásbeli szakértői vélemény szerint a szakértők által megvizsgált kerítés állapot „egyezőséget mutatott a nyomozói jegyzőkönyvben található fotókkal”, a terhelti vallomásból (gyanúsítottai vallomás 2012. április 18) az volt megállapítható, hogy a szakértői vizsgálat idejére a terhelt már helyreállította a kerítés egységét, így a szakértők nem vizsgálhatták a kerítésnek azt a folytonossági hiányát, azt a lyukat, ahol a kutyák elhagyhatták a tanya területét a támadás előtt, a szakértők által észlelt -ugyancsak a kutyák által kialakított nyílás- nem is egyezik a helyszíni szemle során rögzítettekkel. A felderítetlenség egyben kisebb hiányosságot is jelentett az ítéleti tényállásban, míg az iratellenességet az okozta, hogy a helyszíni szemle adataival ellentétesen került rögzítésre a vádlott kutyáinak kijutása a vádlott ingatlanáról.

A másodfokú eljárásban felvett részbizonyítás eredményeként az ítélet tábla a történeti tényállást a következők szerint pontosítja:

A található vádlotti ingatlanon a bejárati nagykapuval szemben, attól 18 méterre található a tanya drótfonat kerítésének derékszögű találkozási pontja, melynek csúcsa a tanya területe felé mutat. Ezen ponttól balra a kerítés lábazat mellett egymás utáni folytonosságban öt darab EU raklapon tetőcserepek voltak felpakolva a kerítés magasságáig, majd az utolsó raklaptól számított 2 méterre a drótfonat a kerítésen a lábazat felett volt a 30X30 cm-es folytonosság megszakadás oly módon, hogy a kerítésfonat a feszítődrótról lett lefeszítve. Mellőzi így az ítélet 10. oldalának 4. bekezdésében foglaltakból azon tényrögzítést, mely szerint a nyílás kiszakítása az egyik kutya által történt „oly módon, hogy néhány horganyzott alumínium kampót a helyéről valóssággal kiszakított”.

Szükséges utalni arra is, hogy az ítélet tábla a jogi indokolás részének tekintette, és akként kezelte a történeti tényállásban írt, azonban a megállapított tényekhez kapcsolódó egyes jogi következtetéseket, valamint a jogszabályi háttér megjelölését is. A jogi indokolás része így az ítélet 7. oldal második bekezdésében megállapított - egyébként helyes - levezetés a kutyatartást szabályozó jogszabályokról így az állatok védelméről és kíméletéről szóló 1998. évi XXVIII. törvény kapcsolódó szakaszairól, és Község Önkormányzatának a helyi állattartás szabályairól szóló rendelete. Mellőzi a 9. oldal második bekezdését is, amelyben a jogszabályi és helyi normának való megfelelésről rögzíti az elsőfokú bíróság jogi álláspontját.

Ugyancsak a jogi értékelés körébe tartozik a bűnösség kérdésében történő állásfoglalás, így annak rögzítése a megállapított tények alapján, hogy szándékosság vagy gondatlanság valamely formája megállapítható-e. Ebből következően mellőzi a tényállásból az ítélet tábla a 8. oldal utolsó bekezdésének első mondatát, amely a vádlott gondossági kötelezettségnek teljesítését tartalmazza egyébként helytelenül.

A másodfokú tárgyaláson foganatosított szakértői meghallgatás eredményeként megállapította az ítélet tábla, hogy a szakértők egyértelműen nem azt a folytonossági hiányt, lyukat vizsgálták a kerítésen, amelyet a helyszíni szemlén rögzítettek, és amelyen az ítélet megállapítása szerint a támadást végrehajtó kutyák a telephelyet elhagyták. A szakértők által vizsgált folytonossági hiány ugyanis megállapításuk szerint abból eredt, hogy a kutyák a vezetőszál alá orral benyúlva képezték lyukat oly módon, hogy a

lebetonozott horgot a betonból kiszakították. Ugyanakkor a helyszíni szemle során rögzített lyuk úgy keletkezett az ítélet megállapítása szerint, hogy magát a kerítésfonatot tágították szét a kutyák manccsal. Az egyértelműen megállapítható, hogy ez a lyuk nem a feszítő drót alatt keletkezett, hanem afölött.

Összességében az állapítható meg, hogy az igazságügyi-műszaki szakértő, valamint az igazságügyi-mezőgazdasági és környezetvédelmi szakértő nem azt a folytonossági hiányt vizsgálta helyszínen a kerítésen, amelyen a kutyák az ítélet megállapítása szerint elhagyták a telephelyet. A nyomozóhatóság felvételei alapján azonban nem volt akadálya a véleménye pontosításának, hiszen a kerítést a helyszínen is vizsgálta, annak szerkezetét, kivitelezési módját ismerte.

A szakértők nem tudtak határozottan állást foglalni abban a kérdésben, hogy a kutyák egyetlen rohammal, egyszeri feszítéssel, vagy feszegetés hatására alakították-e ki a lyukat, ezért erre nézve határozott tényállást rögzíteni nem lehetett, azonban a vádlott negligens gondatlanságának megítélését ennek hiányában is meg lehetett ítélni.

Az ítéltábla vizsgálta, hogy az eljárási szabályok mennyiben engedik meg a tényállás pontosítását, módosítását a másodfokú eljárásban, különösen annak tükrében, hogy az első fokú eljárásban felmentett vádlott bűnösségének kimondására van-e lehetőség.

A hatályos perjogunk rendszerében főszabályként a másodfokú bíróság határozatát az elsőfokú ítélettel megállapított tényállásra alapítja. (Be. 351. § (1) bekezdés) A tényálláshoz kötöttség elvi indokát a Be. 78.§ (2) és (3) bekezdése adja, ami szerint a bizonyítás eszközeinek és a bizonyítékoknak nincs törvényben előre meghatározott bizonyító ereje, a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességében szabadon értékeli, és a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg. Ezáltal biztosított a bizonyítékok hitelt érdemlőségének meggyőződés szerinti, szabad értékelése, és védett a mikénti értékelése. Kivétel, amikor a Be. felment e kötelezettség alól és megengedi, hogy a másodfokú bíróság a tényállást kiegészítse vagy helyesbítse, vagy eltérő tényállást állapítson meg és ez alapján határozzon. Elsődleges és általános feltétel, hogy a tényállás megalapozatlan legyen.

Ha a tényállás részben megalapozatlan, akkor van szó kiegészítésről (ami a hiányzó tényállás pótlása), vagy helyesbítésről, (ami a meglévő ténymegállapítás módosítása mellőzése). (Be. 352. § (1) bekezdés a/ pont) A kiegészítés, helyesbítés csak a meglévő tényállásba illeszkedő ténymegállapítást eredményezhet, attól eltérőt nem. Ebből az következik, hogy ha a tényállás megalapozatlansága ezúton kiküszöbölhetetlen, akkor az szükségszerűen hatályon kívül helyezést eredményez.

Ez alól egy kivétel van, ha eltérő tényállás állapítható meg az iratok tartalma, ténybeli következtetés vagy bizonyítás felvétel útján, és annak alapján a vádlott felmentésének vagy az eljárás megszüntetésének van helye. (Be. 352. § (1) bekezdés b/ pont)

Az ítéleti tényállás megállapításaival illetve az ügyészség által felhozott kifogásokkal kapcsolatosan az ítéltábla a következőkre mutat rá.

A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint a terhelti védekezés koránt sem következetes, mivel megítélése szerint többféle vallomást tett azzal kapcsolatosan, hogy a vádbeli reggelen, amikor ellenőrizte a kerítést, látott-e rajta szakadást, lyukat (Bf.434/2013/1-I. számú átirat 3.oldal). Az ítéltábla úgy találta, hogy nem

ellentmondásosak azok a vádlotti vallomások, melyek szerint „nem látott” szakadást, lyukat a kerítésen, „nem észlelt” a kerítésen sérülést, lyukat, illetve „nem volt” folytonosság hiány a reggeli órákban a kerítésen. Az ítélet tábla szerint ez mind ugyanazt jelenti, nevezetesen, hogy nem tapasztalt lyukat, folytonossági hiányt a vádlott. Nyilvánvaló, hogy a „nem volt” egy következtetés levonása abból, hogy nem látott, illetve nem észlelt szakadást, lyukat a kerítésen vádlott. A tőle elvárható gondosságot mulasztotta el abban az esetben is, ha nem észlelte a kerítés meghibásodását, és akkor is, ha olyan kerítést létesített, amelyen kutyái igen rövid idő alatt képesek akkora nyílást kiszakítani, amelyen keresztül kijuthattak az ingatlanról.

Szintén kifogásolta a fellebbviteli főügyészség, hogy a törvényszék tényként állapította meg azt, hogy a vádlott a vádbeli nap reggelén megjelent a tanyán, és ellenőrizte a kerítés épségét. A rendelkezésre álló tanúvallomások szerint ugyanis a tanya közelében tartózkodó sértett munkatársa, valamint öt közmunkás közül a reggeli órákban senki nem észlelte a vádlott jelenlétét, mozgását annak ellenére, hogy a vádlottnak a utcán kellett elhaladnia, ahol a közmunkások tevékenykedtek. Az ügyészi érvelés szerint a közmunkásoknak a vádlotti védekezést meg nem erősítő illetve részben cáfoló vallomását a törvényszék indokolásában nem értékelte. Ama ítéleti megállapítás, amely szerint „az általa közöltek a bizonyítási anyag kifejezetten alátámasztotta vagy meg nem cáfolta” e tekintetben megalapozatlan, hiszen a törvényszék a vádlott megjelenésével kapcsolatos védekezését aggályossá tevő személyi bizonyítékok értékelését elmulasztotta, e tekintetben még tartalmi ismertetésétől is tartózkodott. Az ítélet tábla megítélése szerint valójában a vádhatóság által megjelölt tanúk egyikének vallomásában sem szerepel olyan tény állítása, amely a vádlottnak a reggeli órákban a telephelyen való megjelenését hangoztató állítását megcáfolta volna. Se a sértettől, se a közmunkásoktól meg nem kérdezték azt, hogy látták-e a vádlottat a reggeli órákban. Egyébiránt, ha és amennyiben nem is látták, az nem jelenti azt, hogy a vádlott valóban nem volt ott. Az ítélet tábla megítélése szerint nem feltétlenül kellett bárkinek is látni a vádlottat abban az időpontban, amikor ő ott állítása szerint megjelent a kerítés ellenőrzése céljából.

A vádlott telephelyén létesített kamera által rögzített felvételekkel kapcsolatosan a vádlott azt közölte, hogy két hétig őrzi meg a rendszer a rögzített felvételeket, és utána automatikusan törli azokat.

Az ítélet tábla megítélése szerint a vádlott lehetővé tette a nyomozóhatóság részére az aktuális felvételek átmásolását, megőrzését. Az a körülmény, hogy a nyomozóhatóság csupán a kutyatámadás közvetlen előzményére és annak idejére vonatkozó felvételeket másolta át megőrzés céljából, arra utal, hogy a nyomozóhatóságban fel sem merült az, hogy igazolni kellene azt, hogy a vádlott az általa megjelölt időpontban a telephelyen tartózkodott, és a kerítés állapotát, illetve a telephelyet ellenőrizte. Nyilvánvalóan erre utal az is, hogy a nyomozás során elmulasztottak e tárgykörben kérdéseket intézni a sértetthez illetve a közmunkásokhoz. Márpedig az ítélet tábla megítélése szerint nem róható sem a vádlott, sem pedig az elsőfokú bíróság terhére az olyan bizonyítás elmulasztása, amelynek szükségességét se a nyomozóhatóság, se a vádhatóság nem látta. Mindezek alapján nem kifogásolható az ítélet tábla álláspontja szerint az első fokú ítélet tényállásának azon része, amely szerint a vádlott 2011. december 2. napján reggel 7 óra körüli időpontban a

tanyáján ellenőrizte a kutyákat, a biztonsági kamerák felvételeit és a kerítések épségét, és ott semmi rendkívülit nem tapasztalt, és mindent rendben talált.

Annak ellenére, hogy az igazságügyi-műszaki szakértő és igazságügyi mezőgazdasági és környezetvédelmi szakértő megállapíthatóan nem azt a lyukat, illetve folytonossági hiányt vizsgálta a kerítésen, ahol az ítéleti tényállás szerint a kutyák a telephelyet elhagyták, az ítélet táblája nem találta megalapozatlannak az ítélet 10. oldalának 4. bekezdésében foglalt azon tény rögzítését, mely szerint „az egyik meg nem kötött kutya egy körülbelül 30 cm széles, 15 cm magas és további 15 cm-nyire táguló nyílást alakított ki mellső mancsaival”.

A tényállást pusztán a kiszakítás módját illetően kellett pontosítani, hiszen a vádlott egyik kutyája azt nem oly módon alakította ki, hogy néhány horganyzott alumínium kampót a helyéről valósággal kiszakított, hanem a kerítésfonatnak a feszítődrótról történő lefeszítésével. Rögzítette még az ítélet táblája a lyuk helyét, és paramétereit is a helyszíni szemle jegyzőkönyv alapján.

Ugyanakkor mellőzi a tényállásból azt a mondatot, hogy „ebben feltehetően anyagfáradás vagy anyaghiba is szerepet játszott”. Ezt a kitételezt azért mellőzi az ítélet táblája, mert feltételezéseknek a tényállásban nincsen helye, csak határozottan megállapított tényeket lehet rögzíteni. Az ítélet tényállással szemben a törvények, a joggyakorlat és a büntető eljárásjog tudománya által is támasztott alapvető követelmény, hogy a bíróságnak a vád tárgyává tett és általa bizonyítottan talált múltbeli eseményeket konkrétan, határozottan, feltételezésre és vagylagos történésekre utalás nélkül kell megállapítania.

A Be. 352. § (1) bekezdésének a) pontja alapján helyesbített tényállás már mindenben megalapozott és a (2) bekezdésben írtaknak megfelelően a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét ennek alapján bírálta felül. Azt is megállapítja az ítélet táblája, hogy az így helyesbített tényállás nem tér el lényegét tekintve az elsőfokú bíróság által megállapított tényállástól. A fő kérdésekben ugyanis eltérés nem mutatkozik.

A tényállás megalapozottan rögzítette a vádlott személyi körülményeit, a kutyatartás körülményeit, a korábbi kutyatámadás leírását, a konkrét vád tárgyává tett eseményt, azt, hogy a kerítésen a vádlott kutyái nyílást alakítottak ki, és azon kijutva rátámadtak a sértettre, helyesen történt a kutyatámadás és a sértett védekezésének rögzítése, a sértett megsegítése, kórházi ellátása, és a sérüléseinek leírása is.

Az ítélet táblája helyesbítést a nyílás kialakítás módjára nézve tett, hiszen a másodfokú tárgyaláson felvett bizonyítás eredményeként megállapítható volt, hogy annak módja nem a horganyzott alumínium kampónak és vezetődrótnak a betonból történő kiszakítása volt, hanem a kerítésfonatnak a feszítődrótról történő lefeszítése volt a vezetődrót feletti részen.

Ugyanakkor a lényegét tekintve azonos tényállás alapján az ítélet táblája ellentétes jogi következtetést vont le a vádlott bűnösségére, mint a törvényszék. Abban ugyanis egyetért az ítélet táblája az ügyészséggel, illetve a fellebbviteli főügyészséggel, hogy tekintettel az előzetes, sérelmére megvalósult kutyatámadásra is, a vádlottnak számolnia kellett azzal, hogy a telephely őrzésére használt kutyái emberre különösen veszélyesek, ahogy azzal is, hogy a kutyák visszatartására a kerítés nem alkalmas, hiszen bizonyíthatóan legalább egy alkalommal már kijutottak azon.

A törvényszék megítélése szerint az ebek azért nem minősültek vadállatnak, mert veszélyes ebbé nyilvánításuk elmaradt. Közigazgatási jogi szempontból ez tény. Minthogy azonban a

vádlottnak tudomása volt arról, hogy az ebek az 1998. évi XXVIII. tv. 24/A. § (1) bekezdése szerint veszélyesnek minősülnek, a hatósági határozat elmaradása ellenére azok polgári jogi és büntetőjogi szempontból egyaránt vadállatok voltak. A vádlott a Ptk. 345.§-a szerinti "fokozott veszéllyel járó tevékenységet" folytatott, amikor annak tudatában hagyta őrizetlenül a vadállatokat, hogy azok bármikor kijuthatnak olyan kerítésszakaszon, amely megbontásának helye és ideje általa nem ellenőrizhető, kijutásuk ez által meg nem akadályozható.

Az ítélet tábla álláspontja szerint önmagában az, hogy a vádbeli napon megtámadásakor meg tudták bontani a kerítést a kutyák, arra utal, hogy a kerítés nem volt alkalmas arra, hogy visszatartsa ezeket az ebeket a telephelyről való kijutástól. Mindezek alapján az ítélet tábla az azonos tényállásból azt a következtetést vonta le, hogy vádlott azzal, hogy nem biztosította, hogy az emberre veszélyes ebek semmiképpen ne juthassanak ki a telephelyről, elmulasztotta gondossági kötelezettségét. Ennek következtében jutottak ki az emberre veszélyes kutyák a kerítésen, és támadták meg sértettet, neki életveszélyes sérüléseket okozva. Az ítélet tábla így osztotta a fellebbviteli főügyészség észrevételét abban, hogy a vádlott objektív gondossági kötelezettségébe tartozott az emberre veszélyes ebek telepről kijutásának megakadályozása által az előre látható, tapasztalati ténnyel igazolt veszélyhelyzet ismételt kialakulásának megelőzése. A tanya területén kívüli emberre támadás egyedüli megelőzésének módja a vadállatnak minősíthető, emberre is veszélyes ebek állandó vezetőláncon tartása vagy pedig olyan minőségű anyagból készült kerítés létesítése, amely folytonosságának megbontására célszerszámok hiányában ember vagy kutya nem képes.

Az ítélet 9. oldal utolsó bekezdésében rögzítettek ellenére sincs jelentősége annak, hogy a tanya kerítésén kívüli munkavégzésről a vádlottat értesítette-e a sértett munkáltatója, hiszen ezen értesítés elmaradása esetére is köteles volt a vádlott arról gondoskodni, hogy kutyái a területéről ne juthassanak ki.

A tényállás pontosítása ellenére is megállapítható, hogy a vádlott tudatában volt annak, hogy kutyái veszélyesek lehetnek más emberre, hiszen azokat őrző-védő feladatra alkalmazta, és azok már korábban is rátámadtak a kerítésen kívül teljesen vértlen emberre.

Az kétségtelen, hogy a mezőgazdasági szakértő nyilatkozott arról a szubjektív véleményéről, hogy műszakilag alkalmas volt a kerítés arra, hogy a kutyákat visszatartsa, de hogy végül is miért nem volt ténylegesen alkalmas azt nem tudta megmondani. Valójában ezt a megállapítást kizárólag addig a pontig lehet helyesnek elfogadni, amíg a kutyák a kerítést nem feszítették szét, hiszen épp a vád tárgyává tett eset igazolja, hogy az állatok visszatartására a kerítés nem volt alkalmas, amint azt a szakértő is elismerte végül a másodfokú tárgyaláson.

Megállapítható, hogy a vádlott által létesített 1 méter 30 - 1 méter 50 centiméter magas dróthálóból készült kerítés a kutyák visszatartására nem volt alkalmas, azon többféle módon is átjuthattak. A szakértő ugyanis lehetségesnek tartotta a kerítés melletti cserépkupacról történő átugrást, és a kutyák általi szétfeszítést is. Megjegyzendő, hogy a helyszíneléskor a kerítésfonatnak a feszítődóróról történő lefeszítését rögzítették, míg a

szakértői vizsgálatkor az alumínium kampóknak a betonból történő kifeszítését, ami a kutyák kijutásának további lehetőségét jelenti.

Nem látta jelentőségét az ítéletábra annak, hogy a vádlott a vád tárgyává tett események napján a reggeli órákban körbejárta-e a tanyáját, hiszen az állatok kijutásának megakadályozását oly módon kellett biztosítani, hogy az semmilyen körülmények között ne történhessen meg a távollétében sem. Természetesen esetleges vis maior jellegű esemény, mentesíthetné a vádlottat, azonban ilyenre adat nem merült fel az eljárásban. A vádlott a korábbi jogtalan behatolásokkal okozott kerítésrongálásoknak a tudatában volt.

Annak sincs ügydöntő jelentősége, hogy a sértett munkavégzése mennyiben bőszítette fel a vádlott kutyáit, hiszen a kerítésnek abban az esetben is alkalmasnak kell lenni a kutyák visszatartására, ha azon kívül valaki ott tartózkodik, függetlenül attól, hogy munkát végez, közlekedik, vagy éppen gyerekek játszanak.

A fellebbviteli főügyészség indítványa ellenére végül az ítéletábra mellőzte a kinológus szakértő ismételt meghallgatását, mert a vádlotti objektív gondossági kötelem mellett nincs jelentősége a felelősségének elbírálásakor annak, hogy az általa is ismert vad kutyái belső elhatárolásból vagy a területüket fenyegető vagy annak vélt kívülről jövő támadási szándék hatására bontották-e meg a kerítést.

Az ítéletnek abban nem kell állást foglalni, hogy milyen módon tehetett volna eleget a vádlott azon kötelezettségének, hogy a vad, emberre veszélyes kutyái a kerítésen kívülre ne juthassanak, azonban ennek ténye egyértelműen rögzíthető.

A vádlott, mint emberre is veszélyes kutyák tulajdonosa elmulasztotta a tőle elvárható figyelmet és körütekintést a kerítés létrehozása, a kutyák elkerítése során, és ezzel közvetlen okozati összefüggésben következett be a sértett életveszélyes sérülése.

A vádlott objektív gondossági kötelezettségébe tartozott az emberre veszélyes ebek telepről kijutásának megakadályozása által az előre látható, tapasztalati ténnyel igazolt veszélyhelyzet ismételt kialakulásának megelőzése. A tanya területén kívüli emberre támadás egyedüli megelőzésének módja tehát - az előzmények ismeretében - a vadállatnak minősíthető, emberre is veszélyes ebek állandó láncon tartása - vagy pedig olyan minőségű anyagból készült kerítés létesítése, amely folytonosságának megbontására célszerszámok hiányában a jogtalan behatoló, illetve orrával vagy fogával, körmével az eb - nem képes.

Helyesen utalt arra a fellebbviteli főügyészség, hogy az elkövetés időpontjában hatályos 1978. évi IV. törvény 29/A.§ , és az elbíráláskor hatályos Btk. 21.§-ai között lényegi azonosság áll fenn az ún. megelőző jogos védelem kérdésében. Követelmény, hogy az nem lehet élet kioltására alkalmas, csak a jogtalan támadó szenvedhet sérelmet, és a védekezőnek a sérelem elkerülése érdekében mindent meg kell tennie, ami az adott helyzetben elvárható. Jogtalan támadás hiányában a megelőző jogos védelem kockázatát a védekezőnek kell viselnie. Jelen büntetőügyben nem volt jogtalan támadás, így büntethetőséget kizáró ok ezért sem állapítható meg.

Az ítéletábra ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, és vádlott neve vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 170. § (1)

bekezdésében meghatározott, és a (7) bekezdés szerint minősülő életveszélyt okozó gondatlanságból elkövetett testi sértés vétségében. A vádlott hanyag gondatlan mulasztásával okozati összefüggésben következett be a sértett életveszélyes sérülése. Orvosi beavatkozás nélkül a halál bekövetkeztével is reálisan számolni lehetett volna.

Vizsgálta az ítéletábra a Btk. 2. § alapján az alkalmazandó büntető törvényt. A bűncselekményt az elkövetése idején hatályban levő törvény szerint kell elbírálni. Ha a cselekmény elbírálásakor hatályban levő új büntető törvény szerint a cselekmény már nem bűncselekmény vagy enyhébben bírálandó el akkor az új törvényt kell alkalmazni; egyébként az új büntetőtörvénynek nincs visszaható ereje.

Az életveszélyt okozó gondatlanságból elkövetett testi sértés vétségét mind az 1978. évi IV. törvény mind pedig a 2012. évi C. törvény, a Btk. is büntetni rendeli.

Az elkövetés idején hatályban volt 1978. évi IV. törvény 170. § (1) bekezdésében határozta meg a testi sértés bűncselekményét, és a (7) bekezdés szerint, aki a testi sértést gondatlanságból követi el, életveszélyes sérülés okozása esetén 5 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. Az elbíráláskor hatályban lévő 2012. évi C. törvény (Btk.) 164. § (9) bekezdésének c) pontja alapján, aki a testi sértést gondatlanságból követi el, vétség miatt életveszélyes sérülés okozása esetén 1 évtől 5 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. Ebből tehát megállapítható, hogy az elbíráláskor hatályban lévő törvény szigorúbb rendelkezéseket tartalmaz, ugyanis míg az elkövetéskori törvény a büntetési tételkeret minimumát a generális minimumban, 2 hónapban határozta meg, addig a másodfokú elbíráláskor hatályban lévő törvény szerint a tételkeret minimuma 1 év.

Mindezek alapján az ítéletábra a főszabályként alkalmazandó, elkövetéskor hatályban volt 1978. évi IV. törvényt alkalmazta, és a vádlottat e törvény szerint minősülő testi sértés vétségében mondta ki bűnösnek.

A büntetés kiszabása során figyelemmel volt a büntetésnek a Btk. 37. §-ban írt céljaira és a 83. §-ban meghatározott büntetés kiszabási elvekre.

Enyhítő körülményként értékelte a vádlott büntetlen előéletét és a negligenciában, azaz hanyag gondatlanságban megnyilvánuló bűnösséget, és a jelentősnek tekinthető időmúlást. (56. BKv. I. 10. és II. 10. pont) Úgy találta, hogy a cselekmény súlyához, a vádlott bűnösségének fokához és a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyesség csekély fokához képest a büntetési célok elérését kellően szolgálja a törvényi minimumhoz közeli mértékben megállapított szabadságvesztés büntetés. A vádlottal szemben ezért a Btk. 40. § és 44. § alapján hat hónapi fogházbüntetést szabott ki.

A vádlott személyi körülményeire, bűnösségének fokára, büntetlen előéletére tekintettel úgy ítélte meg, hogy alaposan feltehető, hogy a büntetés célja annak végrehajtása nélkül is elérhető, ezért a szabadságvesztés végrehajtását a Btk. 89. § (1) bekezdése alapján próbaidőre felfüggesztette. A próbaidő tartamát a (2) bekezdésben írt törvényi minimumban, 1 évben határozta meg.

Szintén a vádlott büntetlen előélete és a bűnösségének foka adott okot az ítélőtáblának arra, hogy a Btk. 104. § (1) bekezdésének alkalmazásával a vádlottat előzetes mentesítésben részesítette.

A Be. 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte a vádlottat az elsőfokú, valamint a másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség állam részére való megfizetésére.

A jogorvoslati jogosultságot a Be. 386. § (1) bekezdés a/ pontja teszi lehetővé.

Debrecen, 2014. január 15.

Dr. Elek Balázs sk.
a tanács elnöke

Dr. Gömöri Olivér sk.. Háger Tamás sk.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó.